

שתי משניות ליום

משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפנסט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא. הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת

ר' רפאל אפרים ב"ר יהודה שינפלד ע"ה
הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זצ"ל

משנה ו'

פְּלֵ הַקְּדָשִׁים הקרבנות שֶׁנִּשְׁחָטוּ חוּץ לְזִמְנָן דהיינו שנשחטו מתוך מחשבה לאכול את בשרם, או להקטיר את אימוריהם, לאחר הזמן שהדבר מותר, שע"י כך נעשו פיגול, וחוץ לְמִקְוֵאָן או שנשחטו מתוך מחשבה לאכלם, או להקטירם, במקום שהדבר אסור, שע"י כך נפסלו הקרבנות - הָרִי אֵלוּ יִשְׂרָפוּ כמו שנאמר "וכל חטאת אשר יובא מדמה אל אוהל מועד לכפר בקודש לא תאכל, באש תשרף", ודורשים "וכל בקודש באש תשרף", כלומר שבא הכתוב ללמד שכל הפסולים שבקודש - דינם להשרף*. **אָשֶׁם תְּלוּי** קרבן שמביאים על ספק חטא, ואם נודע לבעלים קודם זריקת דם הקרבן שלא חטאו - יִשְׂרָף דין הקרבן להשרף, כדין כל קרבן שנפסל. **רְבִי יְהוּדָה** חולק ו... **אֹמֵר: יִקְבֵּר** הקרבן, וטעמו יבואר בהמשך המשנה. קרבן **חֲטָאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל סֶפֶק** כגון אשה שהפילה ויש ספק אם היה ולד, או לא היה ולד, מביאה חטאת העוף על ספק לידה, ואין חטאת זו נאכלת, שמא לא היה ולד והרי זה עוף שנמלק ודינו כנבילה שאסור באכילה - **תִּשְׂרָף** ולכן דינו להשרף כדין שאר קרבנות פסולים. **רְבִי יְהוּדָה** חולק ו... **אֹמֵר: יִטִּילְנָה לְאֵמָה** היינו שיש לזרוק חטאת זו לתעלת המים שבעזרה, שהיתה נשפכת לנחל קדרון, שהואיל והעוף הוא רך הרי הוא מתמקמק ויוצא בקילוח המים. טעמו של רבי יהודה הוא לפי שנאמר "ושרפת את הנותר באש... כי קודש הוא" ודורש מכאן רבי יהודה 'הוא', דהיינו הנותר דינו בשריפה, אך חטאת העוף ואשם תלוי אין דינם בשריפה. **כָּל הַנִּשְׂרָפִין** כל הדברים שלמדנו שיש לשרפם **לא יִקְבְּרוּ** אין לקבור אותם, שמא ימצא אותם אדם ויאכל אותם, **וְכָל הַנִּקְבָּרִים** וכל הדברים שלמדנו שיש לקבור אותם **לא יִשְׂרָפוּ** אין לשרוף אותם, והטעם הוא לפי שכל הנקברים גם אפר שריפתם אסור בהנאה, וכדי שלא יבוא אדם ליהנות מהאפר, לכן יש לקבור אותם ולא לשרפם, ברם הדברים שצריך לשרוף אותם אפרם מותר בהנאה, ולכן ניתן לשרוף אותם, שגם אם יבוא אדם ויהנה מאפר השריפה אין בכך איסור. **רְבִי יְהוּדָה אֹמֵר: אִם רָצָה לְהַחְמִיר עַל עֲצָמוֹ, לְשַׂרְוֹ אֶת הַנִּקְבָּרִים - רִשְׁאֵי** לעשות כן **אֶמְרוּ לוֹ** חכמים לרבי יהודה: **אֵינּוּ מֵתֵר לְשָׁנוֹת** דהיינו שאין לשנות ולשרוף את הנקברים, שכן ע"י כך יכולה לצאת תקלה, שאדם ישתמש באפר השריפה וכמו שלמדנו אפר הנקברים אסור בהנאה, וכדי למנוע דבר זה, אומרים חכמים: שאין לשנות, ואת הנקברים חייבים לקבור בדווקא, ולא ניתן לשרוף אותם.

*וכן הדין בנותר וטמא, כמו שנאמר בעניין נותר: "והנוותר מבשר הזבח, ביום השלישי באש ישרף". ובעניין טמא נאמר: "והבשר אשר יגע בכל טמא, לא יאכל באש ישרף". ולמסקנת הגמרא דין זה שכל פסולי הקודשים דינם בשריפה הינו קבלה בידי חכמים שכך ההלכה.

סליק מסכת תמורה

רבינו עובדיה מברטנורא

חוץ לזמנן - על מנת לאבדן חוץ לזמנן חוץ למקומן.

ישרפו. מדכתיב בחטאת באש תשרף, לימד על כל פסולים שבקודש שהן בשריפה.

אשם תלוי - אם שחטו וקודם זריקת דמו נודע לו שלא חטא, דהשתא הוי חולין בעזרה.

חטאת העוף הבאה על הספק - כגון אשה שהפילה ספק ולד ספק רוח, כיון דחטאת יולדת מן העוף הוא כדכתיב (ויקרא י"ב) "ובן יונה או תור לחטאת", מביאתה על הספק, דהואיל ואינה נקטרת, לא איכפת לן אי זרק דם על הספק, ואינה נאכלת, דשמא לאו ולד הוה וחולין היא זו ונבילה, דאין חולין נאכלים במליקה, ותישרף דהויא כשאר קדשים פסולים.

יטילנה לאמה - אמת המים היתה עוברת בעזרה ויוצאת לנחל קדרון. ואידי דעוף רך הוא מתמקמק ויוצא בקילוח המים.

כל הנשרפין לא יקברו - דלמא חפר אינש ומשכח להו ואביל להו.

וכל הנקברים לא ישרפו - משום דכל הנקברים אפרן אסור. וכל הנשרפין כגון חמץ ותרומה וכלאים, אפרן מותר לכיבוס בגדים. וכן כל הנשרפין דהקדש, נמי אפרן מותר, חוץ מתרומת הדשן דכתב ביה רחמנא (שם ו') "ושמו אצל המזבח". ותניא, ושמו, בנחת. ושמו, כולו. ושמו, שלא יפור.

רבי יהודה אומר כו' - ואין הלכה כרבי יהודה בכל הך תלתא בבי דמתניתין.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל מו"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לווצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

מסכת כריתות

משנה א'

רבינו עובדיה מברטנורא

שלושים ושש כריתות. לעובר במזיד בלא התראה.

הבא על אשה ובתה. ובת בתה ובת בנה בכלל. וכן בתו ובת בנו ובת בנה, חמות ואם חמותו ואם חמיו, כולם בכלל זה. המגדף. מברך את השם.

והעובר עבודה זרה. כדרך עבודתה. או המזבח והמקטר והמנסך והמשתחוה אפילו שאין דרך עבודתה בכך.

בעל אוב. וידעוני בכלל. ששניהם בלאו אחד נאמר, ותנא נקט אוב שהוא ראשון במקרא.

והמחלל את השבת באחת מאבות מלאכות ארבעים חסר אחת ותולדותיהן.

נותר. קדשים לאחר שעבר זמנן.

פגול. קדשים שחשב לאכלן חוץ לזמנן או חוץ למקומן.

השוהט קדשים בחוץ חייב, אף על פי שלא העלן. דכתיב (ויקרא י"ז) ואל פתח אהל מועד לא הביאו דם יחשב לאיש הדיא דם שפך ונכרת.

ומעלה נמי בכרת, דכתיב (שם) "אשר יעלה עולה או זבח ואל פתח אהל מועד לא יביאנו". ואם שחט והעלה בשוגג, חייב שתי חטאות.

והמפטם את שמן המשחה. במשקל סממנים ובמדת השמן כמו שעשאו משה במדבר. והוא שיעשנו לטוך בו, אבל המפטמו להתלמד או למסרו לצבור אינו חייב.

והמפטם את הקטורת. אחד עשר סממני הקטורת אם לקח מכל אחד מהם כפי משקלו הקצוב בדברי חכמים ועירבם כדרך שהיו מערבים הקטורת שמקטרים בבית המקדש, חייב כרת. והוא שיעשנו להריח בה, אבל עשאה להתלמד או למסרה לצבור, פטור.

והסך בשמן המשחה שעשה משה, שלא לצורך כהונה ומלכות, חייב. שלא היו נותנים מאותו שמן אלא על ראש הכהן גדול, ואפילו היה בן כהן גדול מושחים אותו באותו שמן שעשה משה במדבר. וממנו מושחים מלכי בית דוד. ואין מושחין מלך בן מלך אם לא היה שם מחלוקת, כמו שמשחו שלמה מפני מחלוקתו של אדוניו, ויואש מפני מחלוקתו של עתליהו, ויהו אחז מפני יהויקים אחיו שהיה גדול ממנו. ומשיחת הכהנים היא שיוצקים מן השמן על ראשו ומושחין בין גבות עיניו כמין כ"י יונית. ומשיחת המלכים כמין נור.

שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ כְּרִיתוֹת דהיינו שלושים ושש מצוות שהעובר עליהם חייב כרת נאמרו **בַּתּוֹרָה** היינו שהעובר על אחת מהן במזיד ללא התראה*, חייב כרת: והמשנה מתחילה לפרט מהן המצוות 'לא תעשה' (העבירות), שחייבים עליהם כרת: **הַבָּא עַל הָאִם** שעובר על הלאו "ערות אמך לא תגלה" (ויקרא יח, ז), **וְעַל אִשְׁתְּ הָאָב** שעובר על הלאו "ערות אשת אביך לא תגלה" (שם שם, ח), **וְעַל הַפְּלָה** אשת בנו, שעובר על הלאו "ערות כלתך לא תגלה" (שם שם, טו), **הַבָּא עַל הַזָּכּוּר** שעובר על הלאו "ואת זכר לא תשכב משכבי אשה" (שם שם, כב), **וְעַל הַפְּהֶמָה** שעובר על הלאו "ובכל בהמה לא תתן שכבתך" (שם שם, כג), **וְאִשָּׁה הַמְּבִיאָה אֶת הַבְּהֵמָה עִלְיָהּ** שעוברת על לאו "ואשה לא תעמוד לפני בהמה לרבעה" (שם), כל אלו שמנתה המשנה עד כה, אם עברו על הלאו במזיד והיתה התראה, חייבים סקילה, ואם עברו על הלאו במזיד אך לא היתה התראה, חייבים כרת כמו שנאמר "כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונכרתו הנפשות העושות מקרב עמם", **הַבָּא עַל אִשָּׁה וּבִתָּהּ** כלומר שהוא נשוי לאחת מהנשים, והוא בא על האשה השנייה, דהיינו, או שהוא נשוי לבת ובא על אם אשתו (חמותו), או שהוא נשוי לאמא ובא על בת אשתו, ובשני המקרים הללו הוא עובר על הלאו "ערות אשה ובתה לא תגלה", שדינו הוא: אם עבר על הלאו במזיד והיתה התראה, דינו בשריפה, ואם עבר על הלאו במזיד ולא היתה התראה, חייב כרת, **וְעַל אִשְׁתְּ אִישׁ** הבא על אשה נשואה, שבכך עובר על הלאו "ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך" (שם שם, כ), שדינו הוא: אם עבר במזיד והיתה התראה, חייב חנק, ואם עבר במזיד ללא התראה, חייב כרת, **הַבָּא עַל אַחֻתוֹ** שבכך עובר על הלאו "ערות אחותך בת אביך, או בת אמך, מולדת בית, או מולדת חוץ, לא תגלה ערותך" (שם שם, ט), **וְעַל אַחֻת אָבִיו** היינו דודתו, שבכך עובר על הלאו "ערות אחות אביך לא תגלה" (שם שם, יב), **וְעַל אַחֻת אָמוֹ** היינו דודתו, שנאמר בה "ערות אחות אמך לא תגלה" (שם שם, יג), **וְעַל אַחֻת אִשְׁתּוֹ** היינו גיסתו, שעובר על הלאו "ואשה אל אחותה לא תקח, לצרור לגלות ערותה עליה בחייה" (שם שם, יח), **וְעַל אִשְׁתְּ אָחִיו** היינו גיסתו, שבכך עובר על הלאו "ערות אשת אחיך לא תגלה" (שם שם, טז), **וְעַל אִשְׁתְּ אָחִי אָבִיו** היינו דודתו, שבכך עובר על הלאו "ערות אחי אביך לא תגלה, אל אשתו לא תקרב דודתך היא" (שם שם, יז), **וְעַל הַנְּדָה** הבא על אשה בזמן שהיא בטומאת נדה, שבכך עובר על הלאו "ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב לגלות ערותה" (שם שם, יט). כל אלו אם אדם עבר עליהם במזיד והיתה התראה, חייב מלקות, ואם עבר עליהם במזיד ולא היתה התראה, חייב כרת, כדין שאר העריות, כמו שהבאנו את הפסוק לעיל, **הַמְגַדֵּף** המחרף שם ה', שבכך עובר על הלאו "אלהים לא תקלל" (שמות כב, כז), ואם עבר על הלאו במזיד, חייב סקילה, ואם עבר על הלאו ללא עדים, חייב כרת, כמו שנאמר "והנפש אשר תעשה ביד רמה... את ה' הוא מגדף, ונכרתה הנפש ההיא מקרב עמה" (במדבר טו, ל), **וְהַעוֹבֵד עֲבֹדָה זָרָה** (בדרך) שרגילים לעבוד אותה, או הזובח, והמקטר, והמנסך, והמשתחוה לעבודה זרה, אפילו שאין אלו צורות העבודה של אותה עבודה זרה, מכל מקום עובר הוא על לאו "לא תשתחוה לאל אחר" (שמות לד, יד), ואם עבר על הלאו במזיד ולא היתה התראה, חייב כרת, כמו שנאמר "כי דבר ה' בזה** ואת מצותו הפר, הכרת תכרת הנפש ההיא" (במדבר טו, לא), **וְהַנוֹתֵן מַזְרְעוֹ לַמִּלֵּךְ** היינו אדם שנתן בנו לכמרים והיו עושים בו מעשים לצורך עבודה זרה, וישנה מחלוקת במפרשים מה היתה צורת העבודה, ומכל מקום בכך האדם עובר על הלאו של "ומזרעך לא תתן למולך" (ויקרא יח, כא), ואם עבר על לאו זה במזיד ולא היתה התראה, חייב כרת***, **וּבַעַל אֹב** כשאדם לוקח גולגולת של מת, ושם אותה תחת בית השחי ומדובב אותה לומר דברי עתידות, ואף הידעוני, שהוא אדם המניח בפיו עצם של ידוע, שהוא חיה או עוף, והוא מתחיל ע"י כך לדבר דברי עתידות, נכלל באותו איסור, ששניהם בלאו אחד נאמרו "אל תפנו אל האובות ואל הידעונים" (ויקרא יט, לא), ועונש הכרת שלהם נלמד ממה שנאמר "והנפש אשר תפנה אל האובות ואל הידעונים... ונתתי פני בנפש ההיא והכרתי אותו מקרב עמו" (שם כ, ו), **הַמְּחַלֵּל אֶת הַשֶּׁפֶת** אדם

שעשה בשבת אחת מל"ט אבות מלאכה, או מתולדותיהן, ובכך עבר על הלאו "לא תעשה כל מלאכה" (שמות כ, י), ואם עבר על הלאו במזיד בלי שהיתה התראה, חייב כרת, כמו שנאמר "ושמרתם את השבת... כי כל העושה מלאכה ונכרתה הנפש ההיא מקרב עמיה" (שם לא, יד). וכל אלו מהמגדף עד מחלל שבת, אם עברו על הלאו במזיד והיתה התראה, חייבים סקילה וְטָמֵא שְׂאֵכַל אֶת הַקֹּדֶשׁ אדם טמא שאכל קודשים (קרבנות), שנאמר עליו "והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים... וטומאתו עליו, ונכרתה הנפש ההיא מעמיה" (ויקרא ז, כ), והאיסור עצמו נלמד ממה שנאמר ביולדת "בכל קודש לא תגע" (ויקרא יב, ד), וְהִבֵּא לַמִּקְדָּשׁ טָמֵא אדם טמא שנכנס למקדש, שעליו נאמר "את משכן ה' טמא ונכרתה הנפש ההיא מישראל" (במדבר יט, יג), והאיסור עצמו נלמד ממה שנאמר ביולדת "ואל המקדש לא תבוא" (ויקרא יב, ד), או ממה שנאמר "אל מחוץ למחנה תשלחום כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש, ולא יטמאו את מחניהם אשר אנכי שוכן בתוכם" (במדבר ה, ג), הָאוֹכֵל חֶלֶב אדם שאוכל חֶלֶב, שעליו נאמר "כי כל אוכל חלב מן הבהמה אשר יקריב ממנה אשה לה', ונכרתה הנפש האוכלת מעמיה" (ויקרא ז, כה), והאיסור עצמו נלמד מן הפסוק "כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו" (שם שם כג), וְדָם האוכל דם, שעליו נאמר "כל נפש אשר תאכל כל דם ונכרתה הנפש ההיא מעמיה" (שם שם כז), והאיסור לאכול דם נלמד מהפסוק "וכל דם לא תאכלו בכל מושבותיכם לעוף ולבהמה" (שם שם כו), נוֹתֵר האוכל בשר קרבן שנותר לאחר הזמן שמותר לאכלו, שעליו נאמר "ביום זבחכם יאכל וממחרת, והנותר עד היום השלישי באש ישרף. ואם האכל יאכל ביום השלישי, פגול הוא לא ירצה. ואוכליו עוונו ישא... ונכרתה הנפש ההיא מעמיה" (ויקרא יט, ו-ח), והאיסור לאכול נותר נלמד מן הפסוק "ושרפת את הנותר באש לא יאכל כי קודש הוא" (שמות כט, לד), וּפְגוּל האוכל בשר קרבן, שאחת מתוך ארבעת העבודות הנעשות בקרבן שהם: שחיטה, קבלת הדם, הולכת הדם וזריקת הדם על המזבח, נעשתה מתוך מחשבה לאכול מהקרבן לאחר הזמן שהדבר מותר, שאם עשה כן הקרבן נקרא פיגול, ועל האוכל קרבן פיגול נאמר "ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב אותו לא יחשב לו פגול יהיה, והנפש האוכלת ממנו עוונה תשא" (ויקרא ז, ח), ולמדים בגזרה שווה מהמילים עוון, עוון מנותר, שכמו שהאוכל נותר חייב כרת, כך האוכל קרבן פיגול חייב כרת, וכן איסור אכילת קרבן פיגול נלמד גם כן מהפסוק שהבאנו לגבי הנותר, הַשׁוֹחֵט וְהַמַּעֲלָה בַחוּץ השוחט קרבן והמקריבו מחוץ לבית המקדש, שעליו נאמר "... ואל פתח אול מועד לא הביאו... דם יחשב לאיש ההוא דם שפך ונכרת האיש ההוא מקרב עמו" (ויקרא יז, ד), וכן נאמר "... אשר יעלה עולה או זבח. ואל פתח אולה מועד לא יביאו... ונכרת האיש ההוא מעמיו" (שם שם ח-ט), והאיסור עצמו נלמד ממה שכתוב "השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום" (דברים יב, יג), וכל מקום שכתובה המילה 'פן', הכוונה היא למצוות 'לא תעשה', הָאוֹכֵל חֶמֶץ בַּפֶּסַח כמו שנאמר "כי כל אוכל חמץ ונכרתה הנפש ההיא מישראל" (שמות יב, טו), והאיסור לאכול חמץ נלמד מהפסוק "ולא יאכל חמץ" (שם יג, ג), וְהָאוֹכֵל וְהַעוֹשֶׂה מְלֶאכָה בְיוֹם הַפֶּסַח שנאמר "וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה, כי יום כפורים הוא... כל הנפש אשר לא תעונה בעצם היום הזה ונכרתה מעמיה. וכל הנפש אשר תעשה כל מלאכה בעצם היום הזה, והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמיה" (ויקרא כג, כח-ל), הַמִּפְטֵם אֶת הַשֶּׁמֶן העושה שמן כדוגמת שמן המשחה שבמקדש, כדי לסוך בו, שעליו נאמר "ובמתכונתו לא תעשו כמוהו... איש אשר ירקח כמוהו... ונכרת מעמיו" (שמות ל, לב - לג), וְהַמִּפְטֵם אֶת הַקְּטֹרֶת המכין קטורת כדוגמת הקטורת שהיו מקריבים במקדש, כדי להריח ממנו, דהיינו שלוקח כל אחד מאחד עשר סממני הקטורת, כל אחד לפי הכמות והמשקל כפי שציוו חכמים לקחת לקטורת כדי שתהיה ראויה להקרבה, ומערבב אותם יחד כדרך שהיו מערבבים את הקטורת בבית המקדש, ועליו נאמר "והקטורת... במתכונתה לא תעשו לכם... איש אשר יעשה כמוהו... ונכרת מעמיו" (שמות ל, לו - לח), וְהִסֵּךְ בְּשֶׁמֶן מִשְׁמֵן הַמִּשְׁחָה שעשה משה במדבר, שעליו נאמר "על בשר אדם לא יסך... ואשר יתן ממנו על זר ונכרת מעמיו" (שם שם לב - לג). וכל אלו, מטמא שאכל קודש עד הסך משמן המשחה, אם עברו על האיסור במזיד והיתה התראה, חייבים מלקות הַפֶּסַח אדם חייב להקריב קרבן פסח, כמו שנאמר "וזבחת פסח לה' אלוהיך" וְהַמִּילָה וכן אדם חייב לעשות ברית מילה, כמו שנאמר "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ויקרא יב, ג) בַּמִּצּוֹת עֲשֵׂה כלומר שפסח ומילה שונים מכל מה שלמדה המשנה, שכן שניהם 'מצוות

רבינו עובדיה מברטנורא
פגול. קדשים שחשב לאכלן חוץ לזמן או חוץ למקומן.

השוחט קדשים בחוץ חייב, אף על פי שלא העלן. דכתיב (ויקרא י"ז) ואל פתח אהל מועד לא הביאו דם יחשב לאיש ההיא דם שפך ונכרת.

ומעלה. נמי בברת, דכתיב (שם) "אשר יעלה עולה או זבח ואל פתח אולה מועד לא יביאנו". ואם שחט והעלה בשוגג, חייב שתי חטאות.

והמפטם את שמן המשחה. במשקל סממנים ובמדת השמן כמו שעשאו משה במדבר. והוא שיעשנו לסוך בו, אבל המפטמו להתלמד או למסרו לצבור אינו חייב.

והמפטם את הקטורת. אחד עשר סממני הקטורת אם לקח מכל אחד מהם כפי משקלו הקצוב בדברי חכמים ועירבם בדרך שהיו מערבים הקטורת שמקטירים בבית המקדש, חייב כרת. והוא שיעשנו להריח בה, אבל עשאה להתלמד או למסרה לצבור, פטור.

והסך בשמן המשחה שעשה משה, שלא לצורך כהונה ומלכות, חייב. שלא היו נותנים מאותו שמן אלא על ראש הכהן גדול, ואפילו היה בן כהן גדול מושחים אותו באותו שמן שעשה משה במדבר. וממנו מושחים מלכי בית דוד. ואין מושחין מלך בן מלך אם לא היה שם מחלוקת, כמו שמשחו שלמה מפני מחלוקתו של אדוניהו, ויואש מפני מחלוקתו של עתליהו, ויהו אחז מפני יהויקים אחיו שהיה גדול ממנו. ומשיחת הכהנים היא שיוצקים מן השמן על ראשו ומושחין בין גבות עיניו כמין כ"י יונית. ומשיחת המלכים כמין נזר.

הפסח והמילה במצות עשה. ויש בהן כרת, ואין קרבן על שגגתן. אבל כולהו הנך לא תעשה נינהו, וחייבים על שגגתן קרבן, דאין קרבן אלא על לאו. דגבי קרבן כתיב (ויקרא ד') "ועשה אחת מכל מצות ה' אשר לא תיעשינה".

עשה' שאדם חייב לקיים אותם, ואם לא קיים אותם במזיד, חייב כרת, שכן בפסח נאמר "והאיש אשר הוא טהור ובדרך לא היה וחדל לעשות הפסח ונכרתה הנפש ההיא מעמיה" (במדבר ט, יג), ובעניין מילה נאמר "וערל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו ונכרתה הנפש ההיא מעמיה" (בראשית יז, יד), לעומת שאר מצוות 'לא תעשה' שמנתה המשנה בתחילה, ויש הבדל נוסף ביניהם, שכן העובר על מצוות 'לא תעשה' בשגגה, חייב להביא קרבן חטאת, לפי שקרבן חטאת מביאים רק כאשר עובר בשוגג על מצוות 'לא תעשה', כמו שנאמר בעניין קרבן חטאת "בעשותה אחת ממצוות ה' אשר לא תעשינה" (ויקרא ד, כז), אך מי שמבטל מצוות עשה אינו מביא חטאת, גם אם עשה זאת בשוגג.

*התראה - התראה פירושה מצב בו אדם עומד לעבור עבירה, והוא מוזהר ע"י אנשים אחרים כי הדבר אסור ועליו לחדול ממנו, שכן אם ימשיך במעשיו הוא יקבל עונש.

**ולמדו בברייתא "כי דבר ה' בזה" זה העובד עבודה זרה. מאי משמע דתנא דבי רבי ישמעאל כי דבר ה' בזה זה המבזה דבר שנאמר לו למשה בסיני "אנכי ה' אלוהיך... לא יהיה לך אלהים אחרים על פני" (סנהדרין צט ע"א)

***כמו שנאמר "איש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בישראל אשר יתן מזרעו למולך... והכרתו אותו מקרב עמו"